

Jean-Christophe Grangé

**DEN
POPELA**

KOMISAŘ NIÉMANS POTŘETÍ V AKCI

xyz

Den popela

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.xyz.cz

www.albatrosmedia.cz

Jean-Christophe Grandé

Den popela – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

**DEN
POPELA**

© Editions Albin Michel – Paris 2020

Czech translation © Jiří Žák, 2023

Cover photos © Celli07, kwest, DJTaylor, Kaspars Grinvalds,
Rostislav_Sedlacek / Shutterstock.com

© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-7683-369-2

ISBN e-knihy 978-80-7683-367-8 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7683-368-5 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7683-366-1 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

Jean-Christophe Grangé

**DEN
POPELA**

KOMISAŘ NIÉMANS POTŘETÍ V AKCI

xyz

I.

VINICE

1.

ZNALA základní pravidla. Stále nosit tradiční oděv a modlitební pokrývku hlavy. Nikdy se nedotýkat syntetických materiálů. Vzdát se mobilního telefonu, počítače, a dokonce všech elektrických přístrojů. Nenosit hodinky ani šperky. Nikdy nejíst žádné jídlo nepocházející z Domény. Nikdy neporušit stínem, který vrhalo její tělo, stín někoho druhého...

Jako sezónní brigádnice nemusela zásady dodržovat. Musela nosit jen šaty předepsané pro vinobraní. V osmnáct hodin ji odvezli spolu s ostatními do tábora na severní straně Domény, kde mohli vést normální život, takový, kterému Emisaři říkali „světský“. Později jim SUV s kouřovými skly přivezla jídlo a vodu, jako kdyby měli lepru.

„Ivano, tak jdeš, nebo co?“

Následovala Marcela do nákladáku. Sedm hodin třicet minut ráno. Odjezd mužstva. Byla zima, tma a VTM (vozidla pro transport mužstva), která Emisaři používali, působila ponuře – nákladáky budily dojem deportace do koncentráku.

Ivana si upravila účes a posadila se vedle Marcela na lavici na korbě bez plachty. Od svého příjezdu před dvěma dny mohla mluvit

jen s dalšími brigádníky a tenhle jí byl nejsympatičtější, ačkoliv na první pohled vypadal jako zločinec.

„Chceš si jednu ubalit?“

Podal jí pytlík s tabákem a miniaturní krabičku s cigaretovými papírky. Ivana si beze slova navzdory drncání auta ubalila něco, co skutečně připomínalo cigáro.

Co se týkalo oblečení, trochu švindlovala, protože pod černé šaty si brala komplet Uniqlo z chytrého materiálu Heattech – tyhle vynálezy tady celkem tolerovali a samotní Emisaři si pod uniformy určitě taky brali trička a punčocháče vlastní výroby. V listopadu nepřekračovala teplota v Alsasku 10 °C.

Zapálila si cigaretu a pozorovala krajinu. Vinice se podobaly dřům a táhly se kam oko dohlédlo. Než se na tuhle galériu nalodila, ověřila si zdejší topografii. Hlavní část pozemků, nazvaných Doména, pokrývaly vinice. Uprostřed „Diecéze“ se nacházela skupina farem a infrastruktura pro Emisary. Komplex byl výlučně soukromý a žádný cizinec do něj neměl přístup.

Jedinou výjimku z pravidel představovala sklizeň hroznů, protože v tomto případě anabaptisté neměli na výběr. Aby ručně sbírané hrozny sklidili včas, museli si na dva týdny najmout brigádníky. *Vítej, Ivano...*

Zavřela oči a nechala se kolébat drncáním auta. V tuto chvíli se cítila takřka dobře. Snídaně Komunity byly skvělé – jednoduché bio potraviny, jak to měla ráda – a ledový vzduch alsaského venkova ji něžně pleskal do tváří. *Vzpamatuj se, holka. Nejsi tady, abys snila!* Otevřela oči a strčila do Marcela, který vedle ní podřimoval.

„Slyšels mluvit o té smrti?“

„O jaký smrti?“ zeptal se Marcel. Tvářil se, jako by si teprve teď vzpomněl, že v prstech drží zapálené cigáro.

Vypadal jako bývalý vězeň. Asi třicátník, s bledou pletí, zkaženými zuby a s vyzáblým podlouhlým obličejem. V jeho tvářích bylo až příliš mnoho hlubokých vrásek, než aby mohlo jít o čestného člověka. Měl lasičí pohled darebáků, kteří sní, že získají místo na slunci, a přitom většinu času stráví v kriminálu.

„Říkali mi, že v nějaké kapli našli mrtvolu...“

„V kapli svatýho Ambrože, ano.“

Šlukoval krátkými tahy, jako kdyby šetřil dech. Půlku obličeje mu stínil předepsaný klobouk: Slaměný panamák, ve kterém vypadal jako Pablo Escobar s ušankou.

„A o co tam jde?“ zeptala se Ivana.

„Proč se do toho tak sereš? Seš policajtko?“

Zasmála se.

„Ne, ale povídej...“ řekla.

„Minulej tejden klenba kaple stojící vedle Domény spadla. Byl tam nákej chlap. Někdo důležitěj z Komunity.“

„Šéf?“

„Tady žádnýho šéfa nenajdeš, ale Samuel byl biskup. Řídil zdejší mše.“

„A nic jiného?“

„Hele, už jsem ti to říkal. Moc se vyptáváš.“

Nákladák vjel na uježděnou cestu a zmizel v oblaku prachu. Ko-lem nich se táhly řady vinic a připomínaly kříže na americkém hřbitově v Suresnes. Díky sociálce tam jako malé dítě náhodou strávila několik let.

„Tu kapli opravovali,“ pokračoval náhle Marcel. Mluvil hlasitěji, aby přehlušil hluk drncání. „Myslím, že se tam zlomilo náky prkno a celý lešení spadlo. Samuela rozdrtily kameny.“

„Nešťastná náhoda?“

Marcel neměl čas odpovědět. Nákladáky zastavily. Všichni vystoupit a pěkně se seřadit. Nekecat. Nepočítala je, ale brigádníků muselo být asi šedesát. Když k tomu připočítala anabaptisty, muselo jich být asi sto, připravených se celý den ohýbat ve vinici.

Marcel určitě nebyl hlavní zdroj informací, ale fungoval jako ozvěna. Od něj se aspoň mohla dozvědět, co si brigádníci o téhle tragédii vyprávějí. Byl to začátek.

Ivana o tomhle případu dostala echo. Četníci v Colmaru taky nic moc nevěděli. V tuto chvíli se přikláněli k tomu, že šlo o nehodu, ale čekali na analýzu stavebních expertů. Vyslechli členy Komunity. Naprostá ztráta času. Emisaři používali jakýsi nesrozumitelný žargon, uklidňující a zároveň naléhavý.

A tak je povolal prokurátor z Colmaru Philippe Schnitzler, Pierra Niémanse a Ivanu Bogdanovičovou, členy OCCS (Office central contre les crimes de sang, Úřadu pro potírání hrdelních zločinů), experty na bizarní zločiny a zvrácené jednání. Jenom jako konzultanty. Rozhodli se rozdělit, ona bude pátrat zevnitř, on zvenčí.

Emisaři a brigádníci se postavili na místa, tedy do řady naproti vinicím, aby si vyslechli ranní modlitbu. Muži měli na sobě černé obleky, bílé košile, slaměné klobouky a velké dřeváky. Ženy šaty ze silné látky, šedivé zástěry a lehké bavlněné čepce. Z dálky se podobali americkým amišům. Zblízka taky.

Ivana se podrbala na hlavě (nesnášela na ní žádné pokrývky) a znovu se zadívala na okolní krajinu, která se teď jasně rýsovala ve světle nastávajícího dne. Nad vinicemi byly alsaské planiny a lesy spíš příjemným překvapením. Před dvěma měsíci je náhoda (zlověstná) poslala k případu, který se odehrál jen pár kilometrů odsud, na opačném břehu Rýna, v Černém lese. Ivana tedy čekala, že tady

najde stejně temné borové háje a jezera s ocelovým odrazem na hladině, z níž člověku naskakovala husí kůže.

Ale tak to vůbec nebylo. Okolní krajina byla jako jakýkoliv jiný francouzský venkov, příjemná a laskavá. Stromy už zrudly do měděné barvy nebo už začaly opadávat, ale pastviny (Emisaři se rovněž zabývali chovem dobytka) byly pořád ještě zelené, husté a hedvábné.

Hlavně z vinic vyzařovala nevšední krása. Jejich jasně žluté listy vypadaly jako vykrojené ze světla a hrozny zářily jako zlaté skvrny. Jako kdyby jejich slupka, ať byla jakkoliv svaštělá, jen stěží zadržovala šťávu, která se v nich už tvořila.

Náhle promluvil vousáč stojící naproti nim a svým projevem se obracel k Bohu, zemi, k pokorným služebníkům Božím i brigádníkům, kteří se tu shromáždili.

2.

„Poděkujme Bohu za nebe i zemi.

Za slunce a déšť.

A za střídání ročních období...”

Ivana mluvila německy, ale Emisaři používali dialekt z 16. století, který neměl vůbec nic společného s jazykem berlínských klubů.

Ochotně jim poskytli překlady modliteb, provázejících jejich pracovní dny. V brožuře byly zvýrazněny věty, které měli sborově opakovat – francouzsky.

Žádný nátlak na ně nevyvíjeli. Opravdu ne. Jen si přáli, aby se všichni ztotožnili s pravdou, že plodem jejich práce je hlavně a především dar Boží. Sběrači hroznů jsou jen spojnicí mezi nebem a zemí.

Všichni sborově opakovali:

„Tobě, Pane, naděje naše!”

Každé ráno sloužil mši někdo jiný, ve společenství neexistovala žádná hierarchie. Emisaři dokonce v případech potřeby svěřovali tuto funkci i brigádníkům.

„Poděkujme Bohu za naději, kterou nám dopřál.

Když zasejeme a osadíme,
budeme i sklízet.“

Publikum opět odvětilo:
„Tobě, Pane, naděje naše.“

Ivana pokorně přijala svoji roli, přitom ale po očku sledovala Emisary stojící opodál.

Byly to spíš jejich fyzické výrazy než jejich oblečení, co vyjadřovalo jejich příslušnost k jedné skupině. Až na malé výjimky se podobali jeden druhému. Ženy měly pleť bledou jako hostie a propadlé tváře, muži kulaté obličejy lemované vousy. Většina jich byla zrzavá.

Vypadali, jako by pocházeli z jiného století, z dávných dob dobývání amerického západu, jako poutníci z východu, kteří překonávali oceány, pouště i hory v jedné ruce Bibli, v druhé krumpáč.

„Prosme Boha, aby požehnal naší práci
na polích, vinicích, sadech a zahradách.

Aby jejich plody neustále
obnovovaly naše síly v Božích službách.“

Ivana zašeptala:

„Tobě, Pane, naděje naše.“

Nad nimi se zatím nový den už probíral k životu. Brzy se obloha rozzáří a po polích rozlije světlo. Svou porcelánovou pleť bude muset Ivana celý den mazat opalovacím krémem, aby vytvořila dostatečnou ochranu. Účinky se dostaví, i když to nedělá často.

Uvědomila si, že vynechala pár veršů. To nebylo důležité. Vedle Emisarů cítila něco jako opojení přesahující slova. Jejich víra ji fascinovala. Hluboké a skálopevné přesvědčení, které je spojovalo stejným osudem... Představovala si, že všichni mají ve svých dlaních totožnou čáru života.

Po příchodu očekávala fanatickou sektu, kde dochází k vymývání mozků a nadpozemským náboženským klamům. Místo toho tady našla mlčenlivou a upřímnou vroucnost, lhostejnou vůči okolnímu světu.

Ivana nevěřila v Boha. Ačkoliv když přežila otcovy útoky heverem, srbské bombardování, předávkování ve sklepích a obvinění z úmyslného zabití (stažené díky Niémansovi), měla by všechny důvody věřit v jakousi vyšší vůli, která ji přes všechny útrapy dovedla až k nalezení dobra.

Ale až doteď se spokojila jen s tím, že přežila, aniž by přemýšlela proč a jak.

„Prosme Boha, ať požehná úsilí
všech těch, kteří se snaží šířit
dobro na Zemi...“

Ano, hleděla na ně s určitou závistí – na jejich pokojné tváře, na jejich zraky obrácené dovnitř a na jejich pokornou víru. Taký by takhle chtěla žít – bez nejmenších pochybností a prohrěšků... Chtěla by cítit někde hluboko v sobě ten šťastný pocit sounáležitosti s pravdou, že je příkladem a zároveň že má čisté svědomí...

„Tobě, Pane, naděje naše!“

Vražda! řekla si náhle v duchu. *Samuel Wedding byl v kapli zavražděn a já to dokážu!* Rozhodla se tak, aniž by měla sebemenší důkaz nebo indicii, ale opakovala si to se vztekem a hořkostí.

„Hele, spíš, nebo co?“ zeptal se jí Marcel. „Jdeme, holka!“

Upravila si čepec, vykasala si cíp šatů a popadla nůši upletenou z vrbového proutí.

Tohle byla ve skutečnosti ona: Vyřízená policajtko, která znala jen jedinou víru – přesvědčení o nadvládě Zla na Zemi.

„Vražda,“ procedila mezi zuby, „o tom nejsou žádné pochyby.“

3.

PŘIJÍMACÍ POHOVOR absolvovala ve stodole. Přiznala barvu: Nemá vůbec žádné zkušenosti, o pěstování vinné révy neví vůbec nic.

Emisaři, věrní své pověsti trpělivých a laskavých lidí, ji přijali bez váhání. Do konce vinobraní ostatně zbývalo jen pár dní a tahle novicka vypadala, že je odhodlaná svou práci zastat co nejlíp.

Snažili se jí aspoň něco vysvětlit. Tady se praktikovala pozdní sklizeň, čekalo se, až budou hrozny přezrálé, říkalo se tomu „ušlechtilá plíseň“. Super. Tyhle svaštělé bobule, sklizené v pravý čas, produkují po zpracování skutečný nektar, silný gewürztraminer, s vysokým obsahem a cukru.

Ivana víno nepila, ale věřila jim na slovo. Ukázali jí, jak sbírat hrozny odštížením stonku od keře. *Cvak cvak*. Nic nebylo jednoduššího, jen člověk musel hrozny pečlivě vybírat. Všechno to byla otázka barvy... Bobule, které už dva dny sbírala, se podobaly hrozinám, byly malé a svaštělé. Ty nejtmaší byly nejlepší.

Rychle se přizpůsobila mužům a ženám oblečeným v černém, s oblakem mlhy kolem hlavy nebo bičovaným ledovými slunečními

paprsky. Na kolenou, nebo ohnutá v pase, donekonečna opakovala stejné pohyby, omámená vůní vína tak silnou, jako malířské olejové barvy.

Když si šla první večer lehnout, myslela si, že už nikdy nedokáže vstát. Problém byl v pozici, v níž se musela pohybovat. V úrovni keřů, v podřepu, s věčně padajícím čepcem a otláčenými koleny.

Ale od druhého dne si začínala zvykat. Čerstvý prosluněný vzduch jí pomáhal překonat bolest ve svalech a žilkované listy jí šepotaly, aby byla trpělivá. Přišla sem sbírat informace. A mezitím mohla klidně sbírat hrozny...

Občas zvedala hlavu a pozorovala Emisary sbírající o kus dál. Snažili se nesmíchat se s brigádníky, a vždycky, když s nimi mluvili, chovali se sice laskavě, ale nepřirozeně a s jistou roztržitou povýšeností. Sice dávali na odiv pokoru, ale Ivana z nich vycítila skrytou domýšlivost, pocit nadřazenosti. Všichni ostatní byli „světští“, jakýsi duchovní omyl, urážka Boha.

„Kdo nahradí toho chlapa, co umřel?“ zeptala se Ivana.

„Co tím myslíš?“

„Říkals mi, že to byl šéf, tak ho musí někdo v čele té skupiny vystřídat, ne?“

Marcel se zarazil v pohybu. Jedním kolenem klečel na zemi, druhou nohu měl pokrčenou, opíral se o ni zápěstím a zahradnické nůžky držel špičkou obrácenou k zemi, jako zbraň v bezpečné pozici.

„Tak především jsem ti nikdy neřek, že Samuel je šéf. Dokonce jsem ti naopak řek, že v Komunitě žádný šéfové nejsou.“

Mezi listy Ivana objevila hrozen, ustříhla ho a vložila do nůše.

„Tak jsem to asi špatně pochopila.“

„A taky jsem ti říkal, že se podle mě moc vyptáváš.“

Vycítila, že je vhodný okamžik přejít do protiútoků.

„Možná proto, že ty se neptáš? Připadá ti to tady normální? To oblečení? Všechny ty pravidla? Modlitby? Fakt, že s námi v Doméně jednájí, jako kdybychom měli mor?“

Marcel pokrčil rameny a začal se činit nůžkami. Z útoku teď přešel do obrany.

„Už tady makám pátej rok. Pozdní sklizeň je fakt kšeft. Způsob, jak si před zimou ještě vydělat pár lováků.“

„A jejich způsob života tě nezajímá?“

Opatrně položil hrozen do nůše.

„Makám a беру za to prachy, o víc se nestarám.“

Sklopila zrak a podívala se na své oblečení.

„Ale stejně, třeba tyhle hadry...“

„Jsou praktický. Kvůli nim se teda na ně rozhodně nezlobím. Brigádníci, co tady makaj, maj často holou prdel.“

„Dokonce i v listopadu?“

„Hele, připadáš mi fakt otravná!“

Pronesl ten komentář bez mrknutí oka, tónem chlapa, který ví, že takové holky existují, ale je mu to fuk, protože takovou by nikdy nesbalil.

„Takže žádnéj šéf?“

„Žádněj šéf!“

„A kdo se stará o sběr?“

„Chlap, ktorej se jmenuje Jákob.“

„Ten, co tady byl včera ráno?“

Malý tloušťík, který je přišel popohnat. Nebyli ve skluzu, ale nesměli zpomalit. Do ukončení Velkého díla zbývaly už jen tři dny.

„Přesně tak. Dohlíží na proces zrání, sleduje sběr až do chvíle, než hrozny strčí do sudů, aby dozrály.“

Ivana se dál nevyptávala, ale napadlo ji, že ten mužík s hlasem jako med a strnulým úsměvem má dokonalý profil záludného diktátora.

Samuelův rival?

Možný podezřelý?

V táboře brigádníků si všimla díry v plotě. Příští noc se zajde podívat do kaple.

4.

JAKMILE Ivana odjela, Pierre Niémans se ve své pařížské kanceláři osaměle pustil do papírování a studia dokumentů. Nenáviděl to, měl pocit, že stojí v záloze, zatímco ostatní hasí požár.

Teď, v to středeční odpoledne 14. listopadu, cestoval sám v TGV. Hrůza. Sedačky smrděly zašlým plyšem, cestujícím ve spánku padaly brady, ošuntělí průvodčí spolu nedbale konverzovali a zády se opírali o sedačky, jako kdyby se nacházeli někde v nočním baru...

Jeden z nich mu zkontroloval jízdenku. Niémans mu ji ukázal, ani se na něj nepodíval a pak se uvelebil – jedinou výhodou bylo, že měl samostatné sedadlo.

Špatnou náladu však v něm vyvolávalo hlavně místo, na které mířil – Alsasko. Další věc, se kterou vůbec nepočítal.

Jejich nová brigáda zasahovala na všech světových stranách Francie a dva případy je hodně rychle po sobě zavedly skoro na stejné místo. Po Černém lese a borových hájích na něj čekalo údolí Florival a jeho pověstné vinice. Panebože! Vždyť je to jen pár kilometrů od domu prarodičů!

To už nebyla smůla, ale prokletí.

To prokletí se jmenovalo Philippe Schnitzler, prokurátor v Colmaru a shodou okolností i jeho přítel z dětství. Nebo ani ne tak přítel, spíš člověk, s nímž strávil několik let na stejné lodi. Každý z nich pak odplul někam jinam na své vlastní bárce a od té doby spolu prakticky nebyli v žádném kontaktu.

Jenomže teď si Schnitzler najednou vzpomněl na svého bývalého kamaráda, když ho pověřili případem podezřelého úmrtí v jedné kapli. Šlo o nehodu? Sabotáž? Vraždu? A s touhle otázkou se obrátili na starého dobrého Niémanse...

Díval se na ubíhající krajinu za oknem a vzpomněl si na Ivanu, která se dobrovolně přihlásila na ten nudný sběr hroznů. Moc nevěřil, že by se jí tam na poslední chvíli podařilo infiltrovat. Sezónní brigádníky určitě drželi někde stranou a jeho partačka měla jen velmi malou šanci něco z Emisarů vytáhnout. Zejména když do konce sběru zbývaly jen tři dny.

Protože neměl nic lepšího na práci, znovu se ponořil do studia spisu. Mezi řádky vytušil, že Komunita měla v údolí výjimečné postavení. Jejich víno bylo v širokém dalekém okolí nejslavnější a jeho výrobou se nepřímou živila řada místních obyvatel.

Vyslýchali tedy Emisary v rukavičkách. Oni však nepovolili pitvu a potom komukoliv zakázali vstup na své pozemky. Kaple stála mimo jejich Doménu, takže četníkům nic nebránilo ji prohledat. Schnitzlerovi se sice podařilo prosadit pitvu, ale... to bylo asi tak všechno.

Od Samuelovy smrti už uplynulo pět dní a spis četníků byl stejně tenký jako jídelní lístek. Státní zástupce se rozhodl prodloužit termín vyšetřování a napadlo ho dát Niémansovi zelenou, aby trochu rozvířil místní stojatou vodu, aniž by měl v patách nějakého soudce.

Policista ovšem vycítil ještě jednu podprahovou pravdu. Pokud mu Schnitzler zavolał, tak taky proto, že mu na Doméně něco smrdělo. Samuelova smrt mu prostřednictvím Niémanse a jeho legendární diskretnosti poskytla příležitost přijít tomu na kloub a proniknout do tohoto nemoderního a tajuplného světa.

Tichý hlas v reproduktorech oznámil, že se vlak blíží do stanice Colmar a Niémans se křečovitě zachvěl, když rozeznal přízvuk zaměstnance státních drah. *Welcome back home.*

Vzal zavazadlo a sám sobě nařídil, že musí projevit dobrou vůli. Jako kdyby v duchu sbíral všechny síly. Bude je potřebovat, aby vydržel druhý pobyt v příliš dobře známém prostředí...

„A do prdele...“

Nadávka mu vyklouzla, když sestupoval po stupátku z vagónu a na nástupišti spatřil důstojníka četnictva, který na něj čekal. Kapitán Stéphane Desnos byla, ačkoliv to jméno předem nijak neprozrazovalo, žena.

A navíc vůbec ne ošklivá.

5.

UŽ DLOUHO kolovaly řeči o jeho vztahu k ženám. Buď je nesnášel, nebo je miloval až příliš. Tvrdilo se o něm, že je misogyn, nebo že má naopak měkké srdce. To všechno byla pravda, to všechno byla lež. Záleželo na okolnostech, asi tak.

Dodržoval však neměnné pravidlo: Vyhýbal se spolupráci s ženským pohlavím. Jejich přítomnost mu prostě vadila, protože vůči nim byl až příliš vnímavý. A při vyšetřování musel mít svobodnou a chladnou mysl. Mozek policajta připomíná knihovnu. Musí se v něm taky udržovat stejná teplota a stupeň vlhkosti.

„Major Pierre Niémans?“

Přikývl. Četnice popadla jeho kufr, jako by naznačovala, že při jejich spolupráci bude existovat rovnost pohlaví.

Ještě několikrát zopakovala své jméno a potom vykročila pryč. Niémans ji s odstupem následoval, a přitom podrobně hodnotil její postavu. Asi třicátnice, s dokonalým tělem a dokonce vyloženě smyslná. Soustředil pohled na boky ověšené jako v oddělení železářského zboží – bezpečnostní opasek, kožené pouzdro, pistole, teleskopický obušek, rukavice, pouta, taser...

Pod těmito násilnickými rekvizitami její oblý zadeček mluvil úplně jiným jazykem. Niémans znovu v duchu zaklel. Mohl zapomenout na svůj ledový chlad a knihovnický mozek...

Kapitánka na něj občas vrhla pohled přes rameno. Vypadalo to, že ji tenhle obrovský chlap v černém koženém kabátě, přísných brýlích a s vlasy ostříhanými na ježka úplně vyvedl z míry. Vůbec se nesnažil být přátelský.

Došli na parkoviště, kde na ně čekal Mégane zářící novotou. Na dvířkách se skvěl nápis ČETNICTVO, NAŠE STAROST, VAŠE BEZPEČÍ. Tohle byl skutečně blbý nápad. Nikdy není dobré proklamat podobná hesla, zvlášť když přijíždí na místo zločinu se studenou mrtvolou jako spolujezdcem.

Stéphane Desnos, nebo spíš Desnosová, uložila Niémansovo zavazadlo do kufru. *Bude to ještě horší, než předpokládal.* Tělo měla svalnaté a dobře stavěné, ale zároveň v ní bylo něco něžného, co ho k ní okamžitě přitahovalo. Ďadra měla plná, těžká a magnetická. A poměrně obyčejný, ale pravidelný a nevinný obličej doplňoval obsah tohoto odjištěného granátu.

Co se týče sexuální přitažlivosti, měl na ni poměrně jednoduchý názor, který však v jeho případě fungoval naprosto dokonale. Touhu, stejně jako veškerou přirozenou energii, vyvolávala síla. Učitelka pro něj byla rajcovní, protože reprezentovala autoritu a morálku. Uniforma byla vzrušující, protože bránila v cestě vašemu chtíči. Dokonce i obyčejné brýle mohly zapůsobit tak, že se zvedla opona... Takže ozbrojená četnice, jejíž ěadra překypovala z blůzy, byla, jak se říká, přímo učebnicový případ.

„Posloucháte mě nebo ne?“

Niémans se musel vzpamatovat ze svého fantazírování.

„Samozřejmě. Co jste říkala?“

„Vysvětlovala jsem vám, kde se nachází Brason.“

„Já to tady znám.“

Desnosová na něj vrhla ostražitý pohled. Ruce měla zastrčené za opaskem a vypadala, že odhalila jeho chlípné myšlenky.

„Chcete řídit?“ zeptala se, protože bezpochyby pochopila, s jakým machem má co do činění.

„To je v pořádku. Sedněte si za volant.“

„Kam chcete jet? Na stanici?“

„Ne. Do kaple.“

„Hned?“

Přikývl a nastoupil na místo pro spolujezdce.

„Řekli mi, že budete dva,“ pokračovala, když si sedala za volant.

„No, jsem úplně sám.“

Než nastartovala, musela si upravit blůzu, takže sebou vrtěla na sedadle. Měl tak příležitost zhlédnout pod napůl rozepnutou košili bílou krajku její podprsenky a pak i půlku košíčku, který se mu zakousl do podbřišku jako had.

Aby odvedl pozornost, předstíral, že zápasí s bezpečnostním pásem.

Když Desnosová nastartovala a rozjela se – a když teplota v kabině trochu klesla – , uvědomil si, že i když je asi misogyn, nikdy nenašel lepšího parťáka, než byla žena: Ivana Bogdanovičová, jeho současný zástupce, malá Slovanka, jeho veverka...

Tahle myšlenka ho zahřála u srdce, takže mohl ovládnutým hlasem říci:

„Povězte mi něco o tom případě. Řekněte mi, kam až jste došli.“

6.

BOHUŽEL NIC nového. Emisaři oněměli. Analýzy z místa činu taky nic nepřinesly a pořád se čeká na vyjádření odborníků. Aby udržela konverzaci, Desnosová se pustila do dlouhého výkladu o historii Komunity.

V 16. století se anabaptisté, pronásledovaní ve Švýcarsku a Německu, uchýlili do Alsaska. Z nejrůznějších skupin, jako byli menonité, huttérité a amišové, zůstali na místě pouze Emisaři, kteří prohlásili, že Bůh jim dal božský dar, když jim svěřil půdu produkující jedinečné víno.

Ve skutečnosti jim jeden z místních šlechticů, kterého dojala jejich víra, v 17. století oficiálně daroval tyto pozemky, rozkládající se na 300 hektarech. Od té doby už nikam neodešli. Vznikla černobílá Komunita, která nikomu nemusela skládat žádné účty a která produkovala svůj gewürztraminer v rytmu metronomu.

Pokračovali dál údolím Florival, v němž teče řeka Lauch. Už si to zkontroloval na mapě: Pozemky Emisarů se táhly asi deset kilometrů na východ od Brasonu, u úpatí Grand Ballon, nejvyššího vrcholu vogézskeho masivu.

Bylo krásně, to Niémans nemohl popřít, ale ani v tomhle sluncem zalitém odpoledni ho nezaujalo nic, co by za něco stálo.

„Povězte mi o té vraždě,“ přerušil ji náhle.

„Hej, nic nedokazuje, že se jedná o vraždu!“

„Četl jsem, že se zhroutilo lešení podpírající klenbu. V hlášení se mluví o sabotáži.“

„V tuto chvíli nemáme žádnou jistotu.“

„A budeme ji mít kdy?“

„To nemůžu vědět. Vyžádali jsme si odborníky, aby...“

Tak tomu se říká vyšetřování po francouzsku. Od události uběhl už skoro týden, a pořád se přešlapuje na jednom místě, jako když člověk čeká s nohama po kotníky ve vodě u prasklého vodovodu na instalatéra, který se opozdil.

Ted' už Niémans okolí poznával. Minuli pahorky obklopující Guebwiller, na nichž se pěstuje několik nejlepších *grand cru* z celého regionu. Projedil tuhle krajinu na kole... Tenkrát se o Emisarech mluvilo šepem, jako o tajemných lidech s bizarními zvyky.

Najednou spatřil plot a ceduli s nápisem „SOUKROMÝ MAJETEK“.

„Přijíždíme k Doméně,“ komentovala Desnosová.

„Nevypadá to tady moc přívětivě.“

„Emisaři nikoho neobtěžují a na oplátku si nepřejí, aby kdokoli obtěžoval je.“

Niémans zachytil v tónu jejího hlasu jistou agresivitu. Aspoň bylo jasné, na čí straně stojí.

„Proč nejdřív odmítali pitvu?“

„Protože to je proti jejich zásadám. Chrání fyzickou integritu každého z nich. Odmítají taky transfuze krve.“

„Ve spisu není moc protokolů. Vyslechli jste sousedy?“

„Jaké sousedy? Kaple stojí těsně vedle pozemků Emisarů a všichni, se kterými jsme mluvili, o nich odmítali cokoli říct. Každopádně výslechový protokol podepsat nemohli.“

„Proč?“

„Ať je tedy vaše slovo Ano ano a Ne ne. Co je nad to, je od zlého,“ říká Ježíš v Evangelii svatého Matouše. Tato slova jim zakazují skládat přísahy.“

Buď si Desnosová tahle slova nabíflovala, nebo měla k Emisarům velmi blízko.

„Povězte mi o tom Samuelovi. Četl jsem, že v Komunitě zastával funkci biskupa.“

„Vedl mše, nic víc.“

„Nebyl jejich guru?“

„Jediný guru, kterého anabaptisté uznávají, je Ježíš Kristus.“

Desnosová skutečně naprosto dokonale hrála roli velvyslankyň. Zatímco si povídali, kolem defilovaly vinice oplocené ostnatým drátem, na němž se stále střídaly cedule „SOUKROMÝ MAJETEK“.

„Jak podle vás přijali Samuelovu smrt?“

„Rezignovaně. Nepatří k tomu druhu lidí, kteří by hlasitě naříkali. Jejich jedinou momentální starostí je včas dokončit sklizeň.“

Niémans zachoval policejní klišé a v duchu okamžitě začal spojovat sběr hroznů a výrobu *grand cru* s penězi – s majetkem, který Emisaři hromadili po dlouhá staletí.

„Předpokládám, že jsou taky povznesení nad materiálními záležitostmi.“

„Naprosto. Nic nikomu nepatří. Vinařské aktivity jsou řízeny kooperativně a zisky připadají nadaci.“

„A co sex?“

Četnice se zatvářila pobouřeně.

„Co je to za otázku?“

„Nehrajte si na malé dítě. Nikdy s tím Doména neměla problémy? Zneužívání mladistvých? Žaloby za znásilnění?“

„Ne.“

Odpověděla potichu, tónem, v němž se ozývalo zklamání. Jako kdyby vydechla: „Tak tohle je ten velký policajt z Paříže!“

Niémans to nechal být. Musel probrat motivy moci a peněz – a taky musel vyloučit mravnostní motiv: O motivy byla zkrátka nouze.

„Proč šel ten večer Samuel do kaple?“

„Dohlížel na restaurační práce. Chodíval tam každý den.“

„Kdo našel tělo?“

„Emisaři. V noci. Znepokojilo je, že ho nenašli ve sklepě u sudů. Během sklizně se tam pracuje ve dne v noci.“

„Bylo v kapli něco, co by se dalo ukrást?“

„Ne.“

„Kaple nestojí na pozemcích Domény a patří římskokatolické církvi. Proč financují její opravy?“

„Odkoupili ji na počátku 20. století. Pro ně je to symbolické místo. Během minulých staletí se tam při pronásledování často ukrývali.“

Niémans tohle všechno bude muset ověřit.

„Nedostal jsem pitevní protokol.“

„Právě nám ho poslali.“

Když to vyslovila, natáhla ruku k zadnímu sedadlu a sáhla do služební brašny. Niémans měl znovu příležitost zahlédnout půlměsíc její bílé podprsenky, čistounké jako miminkovské plínky.

Okamžitě se ponořil do četby patologovy zprávy. Ale přišlo jen další zklamání.

Nikdy neviděl tak stručný pitevní protokol. Přesto existovala na těle řada ran. Samuel měl přeraženou páteř a spoustu vnitřních zranění. Žebra mu perforovala plíce, hrudní kost byla vražená až k srdečnímu svalu, tenké střevo a tračník byly utržené a uvolnily se v břišní dutině, slezina a slinivka byly roztrhané na kousky.

V dokumentu žádné další upřesnění nebylo. Chyběl toxikologický rozbor, neexistoval ani podrobnější popis zranění.

„Kdo tenhle cár papíru napsal?“ zeptal se a zvedl zrak.

„Patrick Zimmermann.“

„Asi podobné zprávy často nepíše.“

„To je pravda. Je pediatr. Má státnici z patologie, ale tuhle profesi nikdy nevykovoával.“

„Co to je za hovadiny?“

„Emisaři souhlasili s pitvou jen s tou podmínkou, že Samuelovo tělo zůstane v nejbližším okolí.“

„V nejbližším okolí?“

„Doktor Zimmermann pracuje ve zdravotním středisku v Brasonu. Tam proběhla pitva. Emisaři ho dobře znají. Občas za ním chodí kvůli svým dětem. Důvěřují mu.“

Tohle všechno připadalo Niémansovi naprosto absurdní, ale vytušil, že Schnitzler dal souhlas k tomu, aby se vyšetřování posunulo dopředu a uťal tím všechny diskuse.

Rozhodl se tít do živého.

„Řekla byste, že je to sekta?“

„Tohle jsem čekala.“

Stéphane tuhle větu zamumlala velmi sarkastickým tónem.

„Odpovězte mi na otázku.“

„Vůbec ne! Tahle Komunita existuje už víc než pět století.“

„Čas s tím nemá nic společného.“

„Chci říct, že je všichni považují prostě jen za okrajovou odnož křesťanských církví. V MIVILUDE mají stejný názor.“

MIVILUDE, Mission interministérielle de vigilance et de lutte contre les dérives sectaires (Vládní agentura pro dohled a kontrolu sektářských hnutí), fungující napříč ministerstvy, velmi pečlivě dohlížela na organizované náboženské a polonáboženské tendence v celé Francii. Její členové odváděli dobrou práci.

„Jestliže je porovnáme s tím, co obvykle charakterizuje sektu,“ pokračovala Desnosová, „Emisaři neodpovídají ani jednomu z těchto kritérií.“

„Například?“

„Sekta má vždycky lídra. Emisaři žádného nemají. Nejde jim ani o peníze, ani o moc. Žijí v ústraní v míru a práci.“

„Žádný proselytismus?“

„To už vůbec ne. Rozmnožují se jen mezi sebou, vyrábějí víno a dodržují své zásady. Stranou od „Světských“.

Ten termín mluvil sám za sebe: Oni představují hloubku a pravdu, ostatní povrchnost a zbloudění z pravé cesty.

„Takhle se v roce 2020 přece nedá ve Francii žít,“ odpověděl Niémans. „Naše země je právním státem a nikdo tu není nad zákon.“

Desnosová se potutelně usmála – bezpochyby čekala i tuhle poznámku.

„Máte pravdu. Předstírají, že dodržují francouzské zákony. Používají oficiální příjmení, mají výplatní pásky a platí daně. Ale ve skutečnosti se všechno odehrává v jejich kancelářích. Nic nikdy nesmí překročit hranici Diecéze. Mají pokladníka, který tohle všechno hlídá.“

„Víte, jak se jmenuje?“

„JákoB.“

Niémans se chystal položit další otázku, když v tu chvíli zahlédl
cosi ve vinici, co ho znepokojilo.

„Zpomalte, prosím.“

„Co?“

„Říkal jsem, abyste zpomalila!“

7.

BYLI TAM, pracovali ve světle soumraku. Asi stovka mužů a žen, ohnutá k vinným keřům a tvořící celek připomínající balet. Všichni byli oblečení v černém, s několika světlými skvrnami – slaměný klobouk a košile u mužů a čepce a límce u žen. Spojení těchto dvou barev působilo v tuto denní hodinu oslňujícím způsobem – černá vypadala jako posetá flitry a bílá jako krystalky ledu.

Vlevo od nich pracovala skupina sezónních brigádníků. Ačkoliv byli oblečení stejně, od svých sousedů se lišili. Většina z nich byla mladá a různorodá svými účesy, barvou pleti i výrazy. U některých bylo vidět i tetování, velká metla 21. století.

Niémans se pohledem vrátil k Emisarům. Jejich obraz působil krásně jako sen a zároveň jako přesnost stehu šicího stroje. Nevěděl vůbec proč, ale vzpomněl si na plátno, které kdysi viděl v Musée d'Orsay. *Večírek* Jeana Bérauda. Módní hostina na konci 19. století, na němž se celek skládal z fraků a večerních šatů... Proč si vzpomněl zrovna na tenhle „večírek“, čím mu ho Emisaři připomněli?

Ta mírumilovná a choreograficky sladěná scéna evokovala ducha lidského díla. Oslavu, tichý rituální obřad, ovládanou lehkost...